

Hlubkovou masáží ke koncepčnímu albu

Úniky před tíživou skutečností nastupující československé normalizace vypadaly různě. Skladatel a dirigent Václav Zahradník, producent Antonín Matzner a textaři Michael Prostějovský a Vladimír Poštulka zvolili koncem šedesátých let „cestu“ do Žlutic, městečka na Karlovarsku, kde žil a neúnavně vynalézal duchovní spřízněnc Jára Cimrmana - lidový léčitel Jan Boublík. Jeho osudy se staly základem projektu Boublík, koncepčního alba písní, nazpívaných Hanou Zagorovou, Viktorem Sodomou a Jiřím Štědrněm, a vydaného z kraje sedmdesátých let Supraphonem. Ve své době, zřejmě i vlivem politické situace, deska zapadla. Po více než pětadvaceti letech se však

Producentům Františka Rychtaříka rozhodlo album znovu vydat - v limitovaném nákladu a s půvabným výpravným bukletem. Zbystřit pozornost by však neměli jen sběratelé kuriozit, album mj. svědčí o dosud ne zcela doceněných autorských schopnostech Václava Zahradníka, ale i o úrovni tehdejšího českého mainstreamového popu, v letech následujících „znormalizovaného“ vsutku důsledně. Na vznik unikátního alba Boublík, ale i na samotného inspirátora projektu v následujícím rozhovoru vzpomíná Antonín Matzner.

Pod albem Boublík jste podepsán jako producent. Připomeňte okolnosti vzniku nahrávky.

Vnější impulsem pro vznik boublíkovského alba byla samotná osobnost lidového léčitele Jana Boublíka, který zjednodušeně řečeno odvozoval všechny lidské neduhy od nedostatečného prokrvení a ztuhlosti svalstva. Poté když vyčerpal všechny možnosti na uskutečnění vysněného plánu rehabilitačního zařízení, kde by byly za jeho dohledu odstraňovány pacientům jejich zdravotní potíže a s nimiž se několik let neúspěšně obracel na vedení různých západočeských lázeňských domů, napsal onen příslovečně „poslední“ dopis do redakce tehdejšího deníku Svobodné slovo. Takto se víceméně náhodou dostal spolu s desítkami přiložených stránek s podrobnými popisy Boublíkových léčebných metod do rukou skladatele a dirigenta Václava Zahradníka a odtud byl už jenom krůček k myšlence, že osudy tohoto samorostlého vynálezce a mesianistického nadšence, posedlého touhou všeobecného ozdravení lidstva, by možná mohly posloužit jako spojovací níť tehdy připravovaného Zahradníkova autorského alba pro skupinu Sodom a Gomora.

Příběh Jana Boublíka ze Žlutic, zpracovaný v bukletu alba, nemůže nepřipomenout osudy Járy Cimrmana, které pár let před vydáním alba Boublík začalo mapovat Divadlo Járy Cimrmana. Byl vám Cimrman inspirací?

Protože jsme už od těch prvních legendárních rozhlasových přenosů z vinárny U pavouka byli jejich nadšenými posluchači a záhy se stali stejně entuziastickými návštěvníky prvního působiště Divadla Járy Cimrmana v Malostranské besedě, byl ten vliv

pochopitelně primární. Lákavé na tom bylo, že v době kdy jsme boublíkovský „poklad“ objevili, Jan Boublík ještě skutečně žil a mohli jsme za ním putovat do jeho „Liptákova“ - půvabného městečka Žlutice na Karlovarsku. Někteří, jako například Václav Zahradník či textař Michael Prostějovský, dokonce přímo tam dobrovolně podstoupili jím tolik vychvalovanou metodu hloubkových masáží k odstranění svalové ztuhlosti. Po cimrmanovském vzoru jsme rovněž zvolili zprvu rozhlas za nástroj k šíření boublíkovského učení v pravidelných týdenních relacích Klubu dokonalé zdravotní péče Jana Boublíka ze Žlutic vysílaných v rámci tehdejšího mládežnického pořadu Junior 30.

Zpěváci, kteří na CD Boublík písně interpretují, byli koncem 60. let tak trochu z jiných břehů populární hudby: hvězda Matadors Viktor Sodoma, z orchestrů Gustava Broma a Karla Vlacha známý Jiří Štědroň a začínající Hana Zagorová. Jak jste k této kombinaci došli?

Nezastíraným vzorem podobného spojení bylo působení Golden Kids, jakkoli se nám podobně homogenní i přesvědčivou trojici, jakou tvořili Marta Kubišová a Helena Vondráčková s Václavem Neckářem, nepodařilo sestavit. Zato jsme si to vynahradili v boublíkovském klubovém životě pořádáním zdravotních „vědeckých“ symposií a aktivním sportováním ve fotbalovém mužstvu FC Boublík, předobrazu dnešní slavné Amfory, kde vedle samotných protagonistů alba příležitostně hráli také Milan Chladil, herec Jiří Hrzán, daviscupový reprezentant Jiří Hřebec i opravdoví fotbalisté včetně Ivo Viktora, Josefa Boušky, Františka Veselého či Ivana Mráze. Bohužel to všechno přišlo už do období počínající normalizace sedmdesátých let, která podobným „podezřelým“ aktivitám příliš nepřála.

Album lze považovat za hold dirigentovi a skladateli Václavu Zahradníkovi, od jehož úmrtí letos v červnu uplynulo už pět let. Jak na něj vzpomínáte, čím byl výjimečný?

Především byl na domácí scéně populární hudby jedním z prvních, kteří měli dokonalé profesionální skladatelské vzdělání a bohaté interpretační zkušenosti z oblasti soudobé avantgardní hudby i jazzu. To vše se promítlo zejména v řemeslných vlastnostech Vaškových aranžmá, v jeho dirigentských schopnostech a ve spolupráci s vynikajícími instrumentalisty, jaké například v Orchestru Klubu dokonalé zdravotní péče reprezentovali hráči takového kalibru jako Jiří Stivín, Rudolf Dašek, Petr Kotík, Václav Týfa, členové SOČR, Symfonického orchestru FOK i České filharmonie Zdeněk Pulec, Jan Hynčica, Ludvík Bortl nebo harfenistka Libuše Váchalová. A hlavně Vašek dokázal tu svou posedlost muzikou přenést na jiné, což bohužel normalizovaná Československá televize využila později ze všeho nejméně.

MILAN ŠEFL